

NOIR BLANC

DEN SVARTA VÅGEN
I 1920-TALET'S PARIS
11.11.2016—05.03.2017
DANSMUSEET.SE DROTTNINGGATAN 17, STOCKHOLM

Dansmuseet

Dansmuseet

MOTIVERING FÖR ÅRETS UTSTÄLLNING 2016

Noir & Blanc – den svarta vågen i 1920-talets Paris

Dansmuseet

11 november 2016 – 5 mars 2017

Budget: 875 000

Utställningsansvarig: Erik Näslund 0707332446, erik.naslund48@gmail.com

Övrig arbetsgrupp:

Frankenstein studio (ansvarig för utställningsdesign).

Samarbeten med experter på området i Frankrike.

Efter första världskrigets slut sökte sig konstnärer från hela världen till Paris där allt verkade vara möjligt. Staden blev en knutpunkt för olika konstriktningar som samsades med varandra och fascinationen för konst och kulturer från Afrika exploderade. "L'art nègre" blev en kultförklarad konströrelse som nådde sin höjdpunkt med den berömda revyn "Revue nègre" som Dansmuseets grundare Rolf de Maré presenterade på sin teater i Paris 1925. Där lanserade han en ung afroamerikansk artist vid namn Josephine Baker. Över en natt blev hon en av vår tids mest älskade stjärnor.

I utställningen "Noir & Blanc" visas filmklipp från Josephine Bakers långa karriär som artist. Här uppmärksammas många av de populära jazzmusikerna och konstnären Fernand Léger som på uppdrag av Rolf de Maré gjorde världens första "Ballet nègre". En mask från Gabon som tidigare fanns i Picassos ateljé tillhör nu museets samlingar och visas tillsammans med tidstypiska 20-talsklänningar, affischer, nothäften, bildkonst och fotografier. Dansglädjen förstärks med filmklipp på de enormt populära danserna charleston och cake-walk.

Utställningen berättar även om hur rasismen frodades i denna kulturströmning som av konservativa och nationalisterna beskrevs som "Le virus noir". Det varnades för jazz och Josephine Baker ansågs fördärva ungdomens moral. Likväl syntes och hördes jazzen och Baker över hela Paris och var en del av det glada 20-talets frigörelse på alla plan, en viktig kraft för livslustens eufori och önskan att glömma krigets umbäranden.

Utställningen är uppbyggd kring en klassisk dramaturgi, upptakt, mitt och slut, men arbetar också med ett dubbelt perspektiv. Att pejla ett rasistiskt orsakssammanhang, dolt eller öppet, att se hur svart kultur kommersialiserades och anpassades för en vit publik och hur svarta underhållare drevs att bekräfta koloniala myter. Även om gestaltningen följer en tidsaxel ger den också tid och rum för kortare utvecklingar kring själva huvudtemat. Filminslagen i utställningen har avsikten att understryka det dubbla perspektivet, utan att förhoppningsvis skriva besökaren på näsan. Filminslagen fungerar också som vilopausar under tidsresan. Slutsatserna får betraktaren dra själv. När Billie Holiday vid utgången sjunger "Strange fruit" är det ett statement som åhöraren själv får fundera över. Texterna skall väcka nyfikenhet och törst efter mer kunskap, inte bara ge svaren utan ställa frågorna. Ämnet är komplext och kontroversiellt, därför är det så viktigt.

Ljudet i utställningen ger besökaren en uppfattning om hur nöjeslivet och musiken kunde låta på den här tiden i Paris. Den mörka scenografin syftar till att skapa stämningsfulla rum där ljuslådor, glödlampor och konstföremål drar blicken till sig. Träfigurer i mänsklig storlek står placerade en bit från väggarna och skapar en känsla av djup i rummen. Det är rekonstruktioner av scendekor från Svenska Balettens "Världens skapelse" av Fernand Léger – en färgstark kontrast till den grafiska identiteten i svart och vitt (noir & blanc).

En katalog med utförligare texter på svenska och engelska erbjuds alla besökare. På söndagar ges perspektivrika öppna visningar med konstnären Staffan Redin. Han sätter än tydligare dessa bilder, föremål och filmer i sitt kulturhistoriska sammanhang. Visningarna ingår i entréavgiften på 70 kronor (fri entré t.o.m. 18 år). Museet är handikappsanpassat och det fanns hela tiden personal i utställningen att fråga eller be om hjälp.

